

Bogár László: Egymásra fogott magyarok

2014 október 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A minap a II. János Pál pápáról elnevezett téren át vezetett az utam. Közismert, hogy a tér neve egészen a legutóbbi id?kig más volt.

A köztársaságról nevezték el, bár a magyarságnak ez a kifejezés sokáig nem volt túl jó ómen, hisz mind az 1918-as, mint az 1946-os „köztársaságok” kikiáltását követ?en a magyar történelem legpusztítóbb diktatúrái jöttek létre. Ezzel együtt, és a teljes elismerés hangján azt is megkockáztatnám, hogy bármilyen tiszteletre méltó is II. János Pál pápa emléke, ennek a térnek a neve egyszer?en nem tud megváltozni a nemzet emlékezetében. Leginkább azért nem, mert az 1956-ban itt lejátszódó dráma ezt teljességgel lehetetlenné teszi.

De még miel?tt az október huszonharmadikai megemlékezés okán err?l a drámáról és történelmi hátterér?l szót ejtenék, szeretném megosztani az olvasókkal azt az élményt, érzést, amit annak a jól, túlságosan is jól ismert, a téren fekv? épületnek a megpillantása okozott. (F?leg a fiatalabbaknak írom: a történelem süllyeszt?jében elt?nt Magyar Dolgozók Pártja budapesti pártbizottságának egykori székházára gondolok, amely 1956-ban az egyik legsúlyosabb, rengeteg halálos áldozattal járó összecsapás színtere volt.)

Nos, az említett épület ma teljesen elhagyatott, tökéletesen lepusztult, falai koszosak és kopottak, ablakai bedeszkázva, a valaha létez? kapuzat beugróiban hajléktalanok mocskos, elhanyagolt odúi láthatók.

Lehangoló látványt nyújt. Amikor a téren áthaladtam, és ezt a megrázó látványt átéltem, arra gondoltam, hogy akik az egyik és másik akkori „oldalról” még életben vannak, vajon mit éreznek ezt látván. Vajon amiért az életüket is kockára téve küzdöttek, szóval az a bizonyos „szebb jöv?”, amit a harcuk tétjének tekintettek, az ez volt-e, amit én láttam? Talán nem tévedek nagyot, ha azt mondom, aligha.

Ha bármelyikük el?re ismerte volna ezt a bizonyos „szebb jöv?t”, azt a napjainkban sokakat szorongató nyomorúságot, amit ez a lepusztult pártszékház oly szívbe markolóan jelenít meg, aligha tette volna kockára az életét.

Azt hiszem, hogy a ma itt él? feln?tt nemzedékek számára módfelett tanulságos volna megtudni, vajon mit éreztek akkor, és milyennek gondolták az „esemény” után közel hatvan évvel bekövetkez? „szebb jöv?t”. Mert tény, hogy

az ember csak akkor képes az életét is kockáztatni valamiért, ha abszolút biztos benne, hogy igaz ügyért harcol, és áldozatvállalása egyszer majd méltóbb emberi életet jelent a jöv? nemzedékeknek.

Mit takar ez a szebb jöv?? Valóban e lepusztult épületet ellep?, vizelett?l b?zl?, nyomorult emberroncsok lennének e szebb jöv? megjelenít?i? Aligha tévedünk nagyot, ha azt mondjuk, hogy akik ma életben vannak az „ostromlók” és a „várvéd?k” közül, egyformán szégyent, kiábrándulást és mélységes csalódottságot élnek át, ha megpillantják a tér mostani állapotát.

Esetleg talán éreznek valami keser?séget is, talán arra gondolnak, hogy mindkét „oldalt” csúnyán megvezették? Talán néhányan arra gondolnak, hogy a „szocializmus” jelszavai mögött egy pusztító világer? helyi kollaboránsainak cinikus számítása állt csupán, amely egyszer?en csak „pufferként”, ütköz?ként használta a „várvéd?ket”? S ha eddig eljutottak, talán már azt is belátják, hogy a forradalom „szabadságot, demokráciát” követel? jelszavaival küzd? „ostromlók” mögött e pusztító világer? egy másik helyi kollaboráns csoportjának cinikus számítása húzódott meg, akik szintén „pufferként” használták az ostromlókat is?

Gérecz Attila forradalmár mártír költ?nket a váci fegyházból megszökött rabként egy rend?r elfoghatta volna, de végül futni engedte. Halhatatlan versében így örökítette meg ezt a pillanatot: „Álltunk szótalan én meg a rend?r: / egymásra fogott magyarok.”

Vajon most, közel hatvan évvel az iszonyú dráma után fel merjük-e tenni a mindmáig legf?bb tabukérdést, miszerint lehet, hogy éppen ez a „nem létez?”, pusztító világer? lett volna már 1956-ban is a közös ellenfél?

S menjünk tovább. Hogy esetleg nem éppen ez a hatalom az, amely gátlástalan cinizmussal azért kényszerít történelmünk során újra és újra egymásra fogott magyarként minket, hogy az egész nemzetet kifosztó tevékenysége a lehet? legzavartalanabb és f?ként „olcsó” legyen? (Hisz a leginkább „energiatakarékos” megoldás az, ha a végzetesen megosztott nemzet saját magát fosztja ki és számolja fel.)

Lehetséges, hogy már Dózsa parasztjainak elkeseredett brutalitása, de a dühödten bosszúért liheg? urak megtorlása is ugyanebbe az önpusztító örvénylésbe igyekezett lökni a nemzetet?

Juhász Ferenc írta err?l a Tékozló ország cím? megrendít? eposzában: „Id?kbe-látó szemetek nem volt, de kezetek, hogy a hazát a sírba taszítsa.”

Vajon a Köztársaság tér egykori ostromlóinak és várvéd?inek – a jelek szerint – „(szebb) jöv?be látni” nem képes szemei minek látták akkor, és f?ként minek látják ma az akkori „várból” lett b?zös, mocskos, lepusztuló épületet? És f?ként mit gondol minderr?l a ma nemzedéke?

A kerület polgármestere nemhogy 1956-ot nem élte át, de még 1990-ben is kisgyerek volt. Talán lehetne szép történelmi szimbolikája annak, hogy a „tiszták” nemzedékének képvisel?jeként éppen ? tenné nemzeti emlékhellyé ezt az épületet, okulásul, hogy soha többé ne pusztíthassa önmagát az egymásra fogott magyar. Mert aki nem tanul a saját történelméb?l, azzal újra és újra lejátszódnak ugyanazok a súlyos tragédiák.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Ajánló